

Panium - Numărul Zece

Ascensiunea și căderea națiunilor: pecetluirea celor 144.000 și istoria profetică ascunsă din Daniel 11:10-16

Jeff Pippenger
2025-04-16

Tema din versetele unsprezece și doisprezece este ridicarea și căderea împăratului de la miazăzi; în același fel, ridicarea și căderea finală a Statelor Unite este reprezentată, în versetul doi, prin ultimul președinte; de asemenea, reprezentantul pământesc final al puterii balaurului: ridicarea și căderea finală a Națiunilor Unite este reprezentată în versetele trei și patru. Versetele cinci până la nouă reprezintă istoria puterii papale din 538 până în 1798. Anul 538 marchează întărirea puterii papale, anul 1798 marchează rana de moarte a papalității și, prin urmare, versetele cinci până la nouă reprezintă ridicarea și căderea finală a fiarei. Versetul zece marchează anul 1989 ca fiind căderea împăratului de la miazăzi, reprezentată de fosta Uniune Sovietică.

Fiecărei națiuni care a pășit pe scena istoriei i s-a îngăduit să-și ocupe locul pe pământ, pentru ca să se vadă dacă va împlini scopul „Veghetorului și al Celui Sfânt”. Profeția a trasat ascensiunea și căderea marilor imperii ale lumii — Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. În cazul fiecăreia dintre acestea, ca și în cazul națiunilor de mai mică putere, istoria s-a repetat. Fiecare a avut perioada sa de încercare; fiecare a eșuat, slava i-a apus, i-a pierit puterea, iar locul i-a fost luat de o alta. . . .

Din ridicarea și căderea națiunilor, așa cum sunt arătate limpede în paginile Sfintei Scripturi, ei trebuie să învețe cât de lipsită de valoare este slava pur exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, cum lumea noastră nu a mai văzut de atunci încolo — putere și măreție care, pentru oamenii acelei vremi, păreau atât de statornice și trainice —, cât de deplin a pierit! Precum „floarea ierbii”, a pierit. Astfel pierie tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de scopul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră. Educație, 177, 184.

Versetele unsprezece și doisprezece identifică ascensiunea și căderea finale ale împăratului de la miazăzi, așa cum este reprezentat de Rusia. Versetele treisprezece până la cincisprezece identifică ascensiunea și căderea finale ale Statelor Unite. Întreaga narațiune profetică a capitolului unsprezece este construită pe structura ascensiunii și căderii împărățiilor. Cel ce studiază profeția trebuie să ia în considerare acest fapt, dacă este să aibă vreo posibilitate de a interpreta în mod corect mesajul profetic al capitolului unsprezece.

Perspectiva fundamentală a capitolului unsprezece din Daniel este că el constă în ilustrații repetate ale ridicării și căderii împărățiilor. Când Sora White a afirmat: „Astfel a pierit împărăția medo-persană și împărățiile Greciei și Romei”, ea identifică „Grecia” cu balaurul, „Roma” cu fiara și „Medo-Persia” cu prorocul mincinos. Ea identifică ridicarea și căderea finale ale ultimei împărății pământești, alcătuită din balaurul, fiara și prorocul mincinos. Aceștia își încep

ascensiunea la legea duminicală și conduc lumea la Armagedon, în împlinirea Apocalipsei 16:12-21. Ea îndreaptă poporul lui Dumnezeu către „ridicarea și căderea națiunilor, așa cum sunt arătate limpede în paginile Sfintei Scripturi”, drept perspectiva de adoptat, pentru „a învăța cât de lipsită de valoare este simpla slavă exterioară și lumească”.

Motivul pentru care avem nevoie „să învățăm cât de lipsită de valoare este slava pur exterioară și lumească” este acela de a înțelege mai deplin că piere orice lucru „care nu-L are pe Dumnezeu drept temelie.” Prin urmare, a avea sau a nu-L avea pe Dumnezeu ca temelie este o chestiune de viață și de moarte. Pornind de aici, în desfășurarea gândului, Sora White definește apoi ce înseamnă a-L avea pe Dumnezeu ca temelie, când afirmă: „Numai ceea ce este strâns legat de scopul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui.” Tocmai a explicat că tot ceea ce nu este zidit pe temelia lui Dumnezeu piere și că ceea ce este zidit pe această temelie este calificat de două aspecte: dacă un lucru este „strâns legat de scopurile Sale” și dacă „exprimă caracterul Său”. Caracterul Său este temelia Sa.

Apoi, în propoziția de încheiere a paragrafului, ea afirmă că „Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.” Caracterul lui Dumnezeu se identifică cu principiile Sale, iar principiile Sale Îi exprimă caracterul. Este o chestiune de viață și de moarte felul în care omenirea se raportează la Dumnezeu ca temelia tuturor lucrurilor. Susțin că structura fundamentală a capitolului unsprezece din Daniel se întemeiază pe narațiunea ridicării și căderii împărățiilor. Există un pasaj în care inspirația ne indică un mod corect de studiu.

Există un mod de a studia istoria care nu trebuie condamnat. Istoria sacră era una dintre disciplinele din școlile profeților. În consemnările despre felul în care El a lucrat cu neamurile erau trasate urmele pașilor lui Iehova. Tot astfel, astăzi suntem chemați să luăm în considerare căile lui Dumnezeu cu neamurile pământului. Să vedem în istorie împlinirea profeției, să studiem lucrarea Providenței în marile mișcări reformatoare și să înțelegem mersul evenimentelor în alinierea neamurilor pentru conflictul final al mării controversate. Lucrarea vindecării, 441.

Un studiu sfințit al istoriei este definit ca studierea lucrării lui Dumnezeu cu neamurile pământului, precum și a călăuzirii providențiale a mișcărilor Sale reformatoare; prin urmare, o istorie sfințită cuprinde o linie de studiu externă și una internă. Scopul folosirii istoriei pentru confirmarea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu este întrebuițarea acelei istorii profetice pentru a „înțelege desfășurarea evenimentelor în adunarea neamurilor pentru conflictul final al mării controversate.” Paragraful anterior din scrierile sorei White a fost preluat dintr-o explicație foarte luminată a necesității edificării unui model profetic al istoriei sacre, întemeiat pe structura fundamentală reprezentată de „ridicarea și căderea” împărățiilor.

Ca pregătire pentru lucrarea creștină, mulți consideră esențial să dobândească o cunoaștere vastă a scrierilor istorice și teologice. Ei presupun că această cunoaștere le va fi de ajutor în propovăduirea Evangheliei. Dar studiul lor laborios al opiniilor omenești tinde mai degrabă să ducă la slăbirea slujirii lor decât la întărirea ei. Când văd biblioteci pline de volume masive de erudiție istorică și teologică, mă gândesc: De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine? Capitolul al șaselea din Ioan ne spune mai mult decât se poate găsi în astfel de lucrări. Hristos

spune: "Eu sunt Pâinea Vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi niciodată, iar cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată." "Eu sunt Pâinea cea vie, care S-a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din Pâinea aceasta, va trăi în veci." "Cel ce crede în Mine are viață veșnică." "Cuvintele pe care vi le spun Eu sunt duh și sunt viață." Ioan 6:35, 51, 47, 63.

Există o cercetare a istoriei care nu trebuie condamnată. Istoria sacră era una dintre disciplinele din școlile profeților. În consemnările despre purtarea Sa față de neamuri se trasau urmele pașilor lui Iehova. Așadar, astăzi se cuvine să luăm în considerare purtarea lui Dumnezeu față de neamurile pământului. Se cuvine să vedem în istorie împlinirea profeției, să studiem lucrările Providenței în marile mișcări de reformă și să înțelegem mersul evenimentelor în rânduirea neamurilor pentru conflictul final al mării controversse.

Un asemenea studiu va oferi perspective largi, cuprinzătoare asupra vieții. Ne va ajuta să înțelegem ceva din raporturile și dependențele ei, cât de minunat suntem legați unii de alții în marea frățietate a societății și a națiunilor, și în ce mare măsură asuprirea și degradarea unui membru înseamnă pierdere pentru toți.

Dar istoria, așa cum este în mod obișnuit studiată, se ocupă de realizările omului, de victoriile lui în luptă, de succesul lui în dobândirea puterii și a măreției. Lucrarea lui Dumnezeu în treburile oamenilor este pierdută din vedere. Puțini studiază împlinirea scopului Său în ridicarea și căderea națiunilor.

Și, într-o mare măsură, teologia, așa cum este studiată și predată, nu este decât o consemnare a speculației umane, care nu face decât să «întunece sfatul prin cuvinte fără cunoaștere». Prea adesea, motivul acumulării acestor numeroase cărți nu este atât dorința de a dobândi hrană pentru minte și suflet, cât ambiția de a se familiariza cu filosofi și teologi, dorința de a prezenta creștinismul oamenilor în termeni și propoziții erudite.

Nu toate cărțile scrise pot sluji scopului unei vieți sfinte. „Învățați de la Mine”, a spus Marele Învățător, „luați jugul Meu asupra voastră”, „învățați blândețea și smerenia Mea.” Mândria dumneavoastră intelectuală nu vă va ajuta în comunicarea cu sufletele care pier din lipsa pâinii vieții. În studiul acestor cărți le îngăduiți să ia locul lecțiilor practice pe care ar trebui să le învățați de la Hristos. Prin rezultatele acestui studiu poporul nu este hrănit. Foarte puțin din cercetarea, atât de obositoare pentru minte, furnizează ceea ce va ajuta pe cineva să fie un lucrător de succes pentru suflete.

Mântuitorul a venit „să vestească Evanghelia săracilor.” Luca 4:18. În învățătura Sa a folosit cei mai simpli termeni și cele mai limpezi simboluri. Și se spune că „oamenii de rând Îl ascultau cu bucurie.” Marcu 12:37. Cei care caută să împlinescă lucrarea Sa pentru timpul acesta au nevoie de o înțelegere mai profundă a lecțiilor pe care le-a dat.

Cuvintele Dumnezeului celui viu constituie cea mai înaltă educație. Cei care slujesc poporului au nevoie să se hrănească din pâinea vieții. Aceasta le va da putere spirituală; astfel vor fi pregătiți să slujească tuturor claselor de oameni. Lucrarea de vindecare, 441-443.

Sora White mai definește adevărata filosofie a studiului istoric drept recunoașterea lucrării puterii lui Dumnezeu în punerea și înlăturarea împăraților, pe baza alegerilor împăratului.

În istoria națiunilor, cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu poate contempla împlinirea literală a profeției divine. Babilonul, sfărâmat și zdrobit în cele din urmă, a pierit pentru că, în prosperitate, conducătorii săi se socotiseră independenți de Dumnezeu și atribuiseră slava împărăției lor înfăptuirii omenești. Împărăția medo-persană a fost vizitată de mânia Cerului, pentru că în ea Legea lui Dumnezeu fusese călcată în picioare. Frica de Domnul nu-și găsisese loc în inimile covârșitoarei majorității a poporului. Nelegiuirea, blasfemia și corupția domneau. Împărățiile care au urmat au fost și mai josnice și mai corupte; iar acestea s-au afundat tot mai jos, și încă mai jos, pe scara valorii morale.

Puterea exercitată de fiecare cârmuitor pe pământ este dăruită de Cer; iar succesul său depinde de felul în care întrebuițează puterea astfel dăruită. Fiecărui îi este adresat cuvântul Veghetorului divin: "Te-am încins, deși nu M-ai cunoscut." Isaia 45:5. Iar pentru fiecare, cuvintele rostite odinioară lui Nebucadnețar constituie lecția vieții: "Pune capăt păcatelor tale prin neprihănire și fărădelegilor tale prin arătarea milei față de cei săraci: poate că ți se va prelungi liniștea." Daniel 4:27.

Pentru a înțelege aceste lucruri — a înțelege că „dreptatea înalță un neam”; că „scaunul de domnie este întemeiat prin dreptate” și „sprijinit prin îndurare”; a recunoaște lucrarea acestor principii în manifestarea puterii Sale, a Celui care „înlătură împărați și așază împărați” — aceasta înseamnă a înțelege filosofia istoriei. Proverbe 14:34; 16:12; 20:28; Daniel 2:21.

„Numai în Cuvântul lui Dumnezeu este aceasta prezentată limpede. Aici se arată că tăria națiunilor, ca și a indivizilor, nu se găsește în oportunitățile sau mijloacele care par să-i facă invincibili; nu se găsește în măreția lor de care se fălesc. Ea se măsoară prin credincioșia cu care împlinesc scopul lui Dumnezeu.” Profeți și regi, 501, 502.

Tema din versetele unsprezece și doisprezece este ridicarea și căderea împăratului de la miazăzi, dar, și mai important, versetele marchează pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii și a doua dintre cele trei încercări care au început la vremea sfârșitului, în 1989, așa cum este reprezentat în versetul zece.

Acea pecetluire este reprezentată prin Daniel în groapa cu lei, prin cei trei tineri în cuptorul aprins, prin Daniel și cei trei tineri rugându-se să înțeleagă visul lui Nebucadnețar despre chipul fiarelor din capitolul doi, prin Daniel, în capitolul nouă, rostind rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, prin înțelepții care pricep sporirea cunoștinței, prin Iosua, căruia i se înlătură păcatul, în Zaharia, capitolul trei, prin Zorobabel în capitolul patru, prin Iosif devenind al doilea conducător în Egipt, prin ucenicii din odaia de sus timp de zece zile înainte de Cincizecime, prin Milleriții la adunarea de tabără de la Exeter, prin Lazăr conducând procesiunea la Intrarea Triumfală și prin cei o sută patruzeci și patru de mii în Apocalipsa, capitolul șapte.

Versetul unsprezece a sosit în 2014, la începutul războiului din Ucraina, iar în iulie 2023 a început testul vizual, în care poporul lui Dumnezeu este „albit”. Linia a cincea din capitolul unsprezece o constituie versetele treisprezece până la cincisprezece.

Privire de ansamblu asupra celei de-a cincea linii

Căci împăratul de la miazănoapte se va întoarce și va pune în mișcare o oștire mai mare decât cea dintâi și va veni negreșit, după un anumit număr de ani, cu o mare oștire și cu multă bogăție. Și în vremurile acelea mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlharii din poporul tău se vor înălța ca să împlinescă vedenia, dar vor cădea. Astfel, împăratul de la miazănoapte va veni, va ridica un val de asediu și va lua cele mai întărite cetăți; iar oștirile de la miazăzi nu vor putea să-i stea împotriva, nici cei aleși ai lui; și nu va fi nicio tărie ca să stea împotriva. Daniel 11:13-15.

Aceste versete s-au împlinit în 200 î.Hr. și identifică Bătălia de la Panium, care cuprinde regii potrivnici și alianțele lor, iar ele marchează, de asemenea, punctul din istorie în care Roma păgână s-a impus pentru prima dată în istoria capitolului unsprezece din Daniel. Versetele includ ridicarea și căderea finală a celei de-a șasea împărății din profetia biblică, dar și istoria biblică a vizitei lui Hristos la Cezareea lui Filip, unde Petru situează pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Această istorie tipifică pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii odată cu sosirea celui de-al treilea dintre cele trei teste ale capitolului doisprezece, care constă în a fi "curățiți, albiți și încercați".

Aceste trei versete duc la versetul șaisprezece, unde este reprezentată legea duminicală în Statele Unite. Când adunarea de tabără de la Exeter s-a încheiat la 17 august 1844, fecioarele înțelepte au purtat mesajul Strigătului de la miezul nopții de-a lungul coastei de est a Statelor Unite în decurs de șaiszeci și șase de zile. Există o perioadă când toate fecioarele se trezesc, iar o clasă nu are untdelemn, și tot ceea ce aceasta identifică. Când numele lui Simon Barjona a fost schimbat în Petru, se marchează pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. De atunci înainte, Isus a început să-i învețe pe ucenici cu privire la evenimentele legate de cruce.

Crucea este un simbol al închiderii timpului de probă, iar William Miller, care fusese preînchipuit de Ioan Botezătorul, care la rândul său fusese preînchipuit de Ilie, a fost ridicat pentru a prezenta „evenimentele legate de închiderea timpului de probă”, așa cum făcuseră atât Ioan Botezătorul, cât și Ilie. Ioan a spus-o astfel.

Dar când a văzut pe mulți dintre Farisei și Saduchei venind la botezul lui, le-a zis: O, pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Matei 3:7.

Ilie a spus-o astfel.

Și Ahab a făcut o dumbravă; și Ahab a făcut mai mult decât toți împărații lui Israel care au fost înaintea lui, spre a-L mânia pe Domnul, Dumnezeul lui Israel. În zilele lui, Hiel Betelitul a zidit Ierihonul: i-a pus temelie cu prețul lui Abiram, întâiul său născut, și i-a așezat porțile cu prețul lui Segub, fiul său cel mai mic, după cuvântul Domnului, pe care îl rostise prin Iosua, fiul lui Nun. Și Ilie Tișbitul, dintre locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia stau, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu. 1 Împărați 16:33–17:1.

Vorbind despre lucrarea lui William Miller în calitate de reformator modern, Sora White a declarat:

Se impunea ca oamenii să fie treziți la primejdia în care se aflau; ca ei să fie mișcați să se pregătească pentru evenimentele solemne legate de închiderea timpului de har. Tragedia veacurilor, 310.

Ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel reprezintă „evenimentele legate de închiderea perioadei de probă”. Aceste evenimente au fost dezpecetluite la timpul sfârșitului, în 1989, și au fost limpede revelate.

Înainte de răstignirea Sa, Mântuitorul le-a explicat ucenicilor Săi că avea să fie dat la moarte și să învie din mormânt, iar îngerii erau de față pentru a întipări cuvintele Sale în minți și în inimi. Dar ucenicii așteptau o izbăvire vremelnică de sub jugul roman și nu puteau suporta gândul că Acela în care se concentră toate nădejdiile lor avea să sufere o moarte ignominioasă. Cuvintele pe care trebuiau să și le amintească au fost alungate din mintea lor; și când a venit timpul încercării, i-a găsit nepregătiți. Moartea lui Isus le-a nimic cu totul nădejdiile, ca și cum nu i-ar fi prevenit dinainte. Tot astfel, în profeții, viitorul ne este deschis înaintea noastră la fel de limpede cum le-a fost deschis ucenicilor prin cuvintele lui Hristos. Evenimentele legate de închiderea timpului de har și lucrarea de pregătire pentru timpul de strâmtorare sunt prezentate clar. Dar mulțimi întregi nu au mai multă înțelegere a acestor adevăruri importante decât dacă n-ar fi fost niciodată descoperite. Satana pânzește ca să răpească orice impresie care i-ar face înțelepți spre mântuire, iar timpul de strâmtorare îi va găsi nepregătiți. Marea Controversă, 595.

A fost la Cezareea lui Filip, care este Panium, în versetele treisprezece până la cincisprezece, când Hristos a început să-Și învețe ucenicii despre cruce, tipificând astfel istoria adunării de tabără de la Exeter până la 22 octombrie 1844. La începutul mișcării de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii, „evenimentele legate de închiderea timpului de probă” au fost desigilate, iar la sfârșitul mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii, „evenimentele legate de închiderea timpului de probă” sunt desigilate în cadrul istoriei ascunse a versetului patruzeci.

„Astăzi, în duhul și în puterea lui Ilie și ale lui Ioan Botezătorul, soli rânduiți de Dumnezeu atrag atenția unei lumi sortite judecării asupra evenimentelor solemne care urmează curând să aibă loc în legătură cu ceasurile de încheiere ale timpului de probă și cu arătarea lui Hristos Isus ca Împăratul împăraților și Domnul domnilor.” Profeți și regi, 715, 716.

„Evenimentele legate de încheierea timpului de probă” sunt acele evenimente care sunt desigilate în istoria ascunsă a versetului patruzeci. În capitolul trei din Zaharia sunt ilustrate scenele finale ale judecării de cercetare. Inspirația îmbină mărturia lui Zaharia cu cei care sunt pecetluiți în capitolul nouă din Ezechiel.

Poporul lui Dumnezeu suspină și plânge din pricina urâciunilor săvârșite în țară. Cu lacrimi îi avertizează pe cei răi asupra primejdiei în care se află călcând în picioare Legea divină și, cu o durere negrăită, se smeresc înaintea Domnului din pricina propriilor lor călcări de lege. Cei răi își bat joc de întristarea lor, ridiculizează apelurile lor solemne și ironizează ceea ce ei numesc slăbiciunea lor. Însă chinul și umilirea poporului lui Dumnezeu sunt dovada neîndoielnică a faptului că ei recâștigă tăria și noblețea caracterului pierdute ca urmare a păcatului. Tocmai pentru că se apropie de Hristos și își ațintesc ochii asupra curăției Lui desăvârșite, ei deosebesc

atât de limpede păcătoșenia nespuse de mare a păcatului. Căința și autoumilierea lor sunt infinit mai plăcute înaintea lui Dumnezeu decât duhul autosuficient și trufaș al celor ce nu văd niciun motiv de jelire, care disprețuiesc smerenia lui Hristos și care pretind desăvârșirea în timp ce încalcă Legea sfântă a lui Dumnezeu. Blândețea și smerenia inimii sunt condițiile pentru tărie și biruință. Cununa slavei îi așteaptă pe cei ce se pleacă la picioarele crucii. Ferice de acești jelitori, căci ei vor fi mângâiați.

Credincioșii, cei care se roagă, sunt, într-un fel, închiși împreună cu Dumnezeu. Ei înșiși nu știu cât de temeinic sunt ocrotiți. Înstigați de Satana, conducătorii acestei lumi caută să-i distrugă; dar dacă li s-ar deschide ochii, precum i s-au deschis slujitorului lui Elisei la Dotan, ar vedea îngerii lui Dumnezeu tăbărâți împrejurul lor, care, prin strălucirea și slava lor, țin în frâu oștirile întunericului.

Pe când poporul lui Dumnezeu își smerește sufletele înaintea Lui, cerând curăția inimii, se dă porunca: «Îndepărtați de la ei hainele murdare», iar cuvintele de încurajare sunt rostite: «Iată, am făcut să treacă nelegiuirea ta de la tine și te voi îmbrăca cu haine de schimb.» Haina nepătată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor lui Dumnezeu, încercați, ispitiți, și totuși credincioși. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în veșminte slăvite, ca niciodată să nu mai fie întinată de stricăciunile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, înscrise între credincioșii tuturor veacurilor. Au rezistat uneltirilor amăgitorului; nu au fost clintiți din loialitatea lor de răgetul balaurului. Acum sunt veșnic în siguranță față de uneltirile ispititorului. Păcatele lor sunt transferate asupra autorului păcatului. Iar rămășița nu este doar iertată și primită, ci și onorată. O «mitră curată» este așezată pe capetele lor. Ei sunt rânduiți să fie ca niște împărați și preoți ai lui Dumnezeu. În timp ce Satana își susținea acuzațiile și căuta să nimicească această ceată, îngeri sfinți, nevăzuți, treceau încoace și încolo, punând peste ei pecetea Dumnezeului celui viu. Aceștia sunt cei ce stau pe Muntele Sion împreună cu Mielul, având numele Tatălui scris pe frunțile lor. Ei cântă cântarea cea nouă înaintea tronului, acea cântare pe care nimeni nu o poate învăța decât cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. «Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind pârga pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit vicleșug, căci sunt fără prihană înaintea tronului lui Dumnezeu.»

Acum s-a ajuns la împlinirea deplină a acelor cuvinte ale Îngerului: „Ascultă acum, Iosua, marele preot, tu și tovarășii tăi care stau înaintea ta; căci ei sunt oameni spre mirare; căci, iată, voi aduce pe Slujitorul Meu, Odrasla.” Hristos este descoperit ca Răscumpărătorul și Izbăvitorul poporului Său. Acum, într-adevăr, cei din rămășiță sunt „oameni spre mirare”, întrucât lacrimile și umilirea pelerinajului lor lasă loc bucuriei și onoarei în prezența lui Dumnezeu și a Mielului. „În ziua aceea Odrasla Domnului va fi frumoasă și slăvită, iar rodul pământului va fi ales și plăcut pentru cei ce au scăpat din Israel. Și se va întâmpla că cel rămas în Sion și cel ce rămâne în Ierusalim se va numi sfânt, oricine este scris printre cei vii în Ierusalim.” Mărturii, volumul 5, 474–476.

Cei o sută patruzeci și patru de mii din cartea Apocalipsei sunt grupul din Ezechiel, "pecetluiți" pe când "suspină și gem" din pricina urâciunilor care sunt în țară. Ei sunt pecetluiți atunci când primesc haina neprihănirii lui Hristos și mitra curată, care îi reprezintă pe "împărații și preoții" lui

Petru, care nu erau poporul lui Dumnezeu, dar au devenit acum poporul lui Dumnezeu.

Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor agonisit, ca să vestiți laudele Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odinioară nu erați un popor, iar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu dobândiserăți îndurare, dar acum ați dobândit îndurare. Preaiubiților, vă rog, ca pe niște străini și călători, să vă abțineți de la poftele trupești, care se războiesc împotriva sufletului, având purtarea voastră cinstită între neamuri, pentru ca, în vreme ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le vor vedea, să-L slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării. 1 Petru 2:9-12.

Acum dar, dacă veți asculta într-adevăr de glasul Meu și veți păzi legământul Meu, atunci Îmi veți fi o comoară deosebită, mai presus decât toate popoarele; căci al Meu este tot pământul. Și Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune fiilor lui Israel. Exodul 19:5, 6.

În zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său care păzește poruncile va fi reînnoit. „În ziua aceea voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târătoarele pământului; voi sfărâma arcul, sabia și războiul de pe pământ și îi voi face să se culce în siguranță. Și te voi logodi cu Mine pe vecie; da, te voi logodi cu Mine în dreptate și în judecată, în bunătate și în îndurări. Chiar te voi logodi cu Mine în credincioșie; și vei cunoaște pe Domnul.”

„Și se va întâmpla în ziua aceea: voi asculta, zice Domnul; voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul; iar pământul va asculta grâul, vinul și untdelemnul; și ele vor asculta pe Izreel. Și o voi semăna pentru Mine în pământ; și Mă voi îndura de cea căreia nu i se arătase îndurare; și voi zice celor ce nu erau poporul Meu: Tu ești poporul Meu; iar ei vor zice: Tu ești Dumnezeul meu.” Osea 2:14-23.

„În ziua aceea, . . . rămășița lui Israel și cei ce au scăpat din casa lui Iacov, . . . se vor sprijini pe Domnul, Sfântul lui Israel, în adevăr.” Isaia 10:20. Din „orice neam, seminție, limbă și popor” vor fi unii care vor răspunde cu bucurie mesajului: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui.” Ei se vor depărta de orice idol care îi leagă de acest pământ și se vor închina Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor. Se vor elibera de orice înlănțuire și vor sta înaintea lumii ca monumente ale îndurării lui Dumnezeu. Ascultători de fiecare cerință divină, vor fi recunoscuți de îngeri și de oameni ca aceia care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:6-7, 12.

„Iată, vin zile, zice Domnul, când cel ce ară îl va ajunge din urmă pe secerătorul, iar cel ce calcă strugurii pe cel ce seamănă; munții vor picura vin dulce și toate dealurile se vor topi. Voi întoarce din robie poporul Meu, Israel, și vor zidi cetățile pustiite și le vor locui; vor sădi vii și vor bea vinul lor; vor face, de asemenea, grădini și le vor mânca roadele. Îi voi sădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău. Amos 9:13-15.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Este evident că, din momentul în care generația finală aleasă dintre cei o sută patruzeci și patru de mii este pecetluită, încă mai există Neamuri care pot fi influențate de felul de viață (conduita) al

celor o sută patruzeci și patru de mii în timpul zilei cercetării Neamurilor.

Puterea omenească și tăria omenească nu au întemeiat biserica lui Dumnezeu și nici nu o pot nimici. Nu pe stânca puterii omenești, ci pe Hristos Isus, Stânca veacurilor, a fost întemeiată biserica, "și porțile iadului nu o vor birui". Matei 16:18. Prezența lui Dumnezeu dă stabilitate cauzei Sale. "Nu vă încredeți în voievozi, nici în fiul omului", este cuvântul care ne este adresat. Psalmul 146:3. "În liniște și în încredere va fi tăria voastră." Isaia 30:15. Lucrarea glorioasă a lui Dumnezeu, întemeiată pe principiile veșnice ale dreptății, nu va fi niciodată zădărnicită. Ea va merge din putere în putere, "nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor." Zaharia 4:6.

"Promisiunea, 'Măinile lui Zorobabel au pus temelia acestei case; tot mâinile lui o vor isprăvi', s-a împlinit în mod literal. Versetul 9. 'Bătrânii iudeilor au zidit și au propășit prin prorocia prorocului Hagai și a lui Zaharia, fiul lui Iddo. Și au zidit și au isprăvit-o, după porunca Dumnezeului lui Israel și după porunca lui Cyrus și a lui Darius și a lui Artaxerxe, împăratul Persiei. Și casa aceasta a fost isprăvită în a treia zi a lunii Adar [a douăsprezecea lună], care era în al șaselea an al domniei împăratului Darius.' Ezra 6:14, 15." Profeți și regi, 595, 596.

Versetele treisprezece până la cincisprezece reprezintă evenimentele profetice care conduc la închiderea timpului de probă pentru păzitorii Sabatului, la momentul legii duminicale. Ele reprezintă, de asemenea, a treia dintre cele trei etape din versetul zece al capitolului doisprezece din Daniel. Versetul zece este „purificarea”, versetele unsprezece și doisprezece reprezintă „albirea”, iar versetele treisprezece până la cincisprezece reprezintă piatra de încercare în care fecioarele păzitoare ale Sabatului sunt „încercate”.

Mesajul intern din cartea lui Daniel este reprezentat de vedenia de la râul Ulai din capitolele șapte până la nouă, iar mesajul extern este reprezentat de vedenia de la râul Hidechel din capitolele zece până la doisprezece. Capitolul doisprezece constituie punctul culminant atât al vedeniei interne, cât și al celei externe, și prezintă metoda prin care Hristos îi ridică și îi curățește pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Versetele zece până la șaisprezece reprezintă istoria ascunsă a versetului patruzeci, de la 1989 până la legea duminicală din versetele patruzeci și unu și șaisprezece. Versetele care se încadrează în istoria ascunsă reprezintă împlinirea desăvârșită a versetului zece din capitolul doisprezece.

Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face nelegiuire; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și urâciunea pustiirii va fi așezată, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Fericit este cel ce așteaptă și ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Daniel 12:10-12.

„Înțelepții” care înțeleg versetele zece până la șaisprezece și care au fost pecetluiți atât „intelectual”, cât și „spiritual” sunt aceia care înțeleg mesajul profetic extern reprezentat în istoria ascunsă a versetului patruzeci, și au fost statorniciți „intelectual” în acea înțelegere înainte de legea duminicală. „Înțelepții” sunt aceia care au fost transformați prin mesajul intern reprezentat de Apocalipsa, capitolul unsprezece, versetul unsprezece, și s-au statornicit în acea experiență înainte de legea duminicală.

„Înțelepții” sunt cei care au primit „binecuvântarea” asociată cu „așteptarea”, marcând pe cei o sută patruzeci și patru de mii drept aceia care realizează împlinirea desăvârșită și finală a celor zece fecioare. Apocalipsa unsprezece, versetul unsprezece, a sosit în iulie 2023, marcând astfel „timpul sfârșitului”, când Daniel și Apocalipsa atestă, prin doi martori, că sporirea cunoașterii care a fost desigilată în iulie 2023 identifică procesul de pecetluire al celor o sută patruzeci și patru de mii. Unsprezece plus unsprezece fac douăzeci și doi, care este un simbol al unirii divinității cu umanitatea, iar cei care trec prin procesul de purificare în trei etape care îi produce pe cei o sută patruzeci și patru de mii sunt identificați în Daniel doisprezece, versetul doisprezece, oferind o altă semnătură a lui Palmoni, căci doisprezece ori doisprezece fac o sută patruzeci și patru de mii.

Vom continua acest studiu în articolul următor.